

jmění strany žalované, jest v zřejmém rozporu se zněním zákona. Podle §§ 11 a 12 vyr. ř. zůstávají oddělovací práva zahájením vyrovnávacího řízení nedotknuta s výjimkou, že byla v posledních 60 dnech nově nabyta uhražovací aneb zajišťovací exekucí. Výjimka ta se však vůbec nedotýká práva zadržovacího, jež je ovšem počítati mezi práva oddělovací, jež se však nenabývá exekucí a proto zahájením vyrovnávacího řízení nezaniká, byť i bylo nabyto v posledních 60 dnech.

Čís. 5114.

Za čistě psychické bolesti, jež při určení bolestného ve smyslu §u 1325 obč. zák. zůstávají mimo úvahu, jest považovati pouze takové stavy, jež nejsou vyvolány přímo porušením zdraví a chorobným stavem, nýbrž vznikají ze vzdálenějších účinků působících na mysl.

Při výměře bolestného nepřichází v úvahu životní míra poškozeného.

(Rozh. ze dne 12. června 1925, Rv I 724/25.)

Žalobkyně byla poškozena na těle zlým nakládáním se strany žalovaného. K žalobě o náhradu škody přisoudil jí procesní soud první stolice bolestného 750 Kč, odvolací soud pouze 300 Kč. **Důvody:** Pro výši bolestného jest rozhodnou jednak intenzita bolesti a její trvání, jednak hospodářské poměry a životní nárok poškozené osoby. Při určení bolestného přihlížeti se může pouze k bolestem fysickým, jež se dají dokázati změnami na těle poraněného, nikoli tedy k útrapám pouze psychickým. V tomto případě byl žalovaný právoplatným trestním rozsudkem odsouzen pro přestupek proti bezpečnosti těla dle §u 431 tr. zák., kterého se dopustil tím, že žalobkyni po vzájemné hádce, když ho udeřila a na něho se sápla, tak prudce od sebe odstrčil, že klopýtla o blízko ležící necky, do nich upadla a tím se na těle lehce zranila. Tímto odsuzujícím rozsudkem trestního soudu, v moc práva vešlým, jest civilní soudce dle §u 268 c. ř. s. vázán. Ve sporu o náhradu škody podali soudní znalci lékaři posudek, že poranění, které při tom žalobkyně utrpěla, opuchlina levé tváře a oděrka zvicí čočky na ústní sliznici blízce levého ústního koutku, byla lehkým poraněním, které se zhojilo ve 3—4 dnech, nemělo v zápětí ani přerušeni zdraví, ani nezpůsobilo k povolání, dále, že subjektivní příznaky žalobkyně, bolesti hlavy a závrať, byly vyvolány psychickými momenty, jež byly podporovány tím, že poraněná měla právě periodu, že žalobkyně trpí výtokem z rodidel a značnou chudokrevností, a to již z doby před tímto úrazem, že se tyto příznaky stupňovaly duševním rozčilením a měly za následek jednak mdlobu, jednak povšechnou ochablost tělesných sil a přivodily přerušeni zdraví a nezpůsobilo k povolání po 7, nejvýše 10 dní, bolesti žaludku a bolesti hlavy, jimiž žalobkyně trpěla již před úrazem, že mohly následkem rozčilení po tomto případě trvati 4—5 dní v silnějším stupni a pak 7—10 již mírnější, bolesti v břiše že mohly být v souvislosti s přerušeni periody po úrazu, že nebyly značné a že přestaly při opětném

dostavení se periody. Vzhledem k tomuto lékařskému posudku a jím zjištěnému stupni bolesti má soud odvolací za to, že 750 Kč bolestného, přisouzených soudem první stolice, jest příliš mnoho a že jest přiměřeno 300 Kč, na které odvolací soud bolestné snížil, neboť poranění samo zhojilo se beze všech následků nejvýše ve 4 dnech a subjektivní bolesti, na které žalobkyně již dříve před tímto případem trpěla a jež se po tomto zranění jen stupňovaly jednak rozčilením, jednak přerušením periody, byly silné nejvýše po dobu 5 dnů. Jedná se tedy o určení bolestného za dobu nejvýše 9 dní a vzhledem na tuto dobu i na stupeň těchto bolestí i na životní nárok poškozené jest dle přesvědčení odvolacího soudu úplně přiměřeno bolestné 300 Kč.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolání nelze odepřítí úspěchu, neboť nebylo oprávněného důvodu ku snížení bolestného, jež určil soud první stolice. Soud odvolací měl při tom, jak z odůvodnění jeho rozsudku lze poznati, na mysli jednak nižší životní míru žalobkyně, jednak i okolnost, že šlo prý o bolesti psychické. Hledisko první jest nepřipadno, ježto by vedlo k sociálnímu třídění, v právním nazírání zcela nepřipustnému, a k důsledkům, právní slušnosti se přičícím. Nesprávně uvádí odvolací soud v odůvodnění svého rozsudku dále, že při určení bolestného může býti hleděno pouze k bolestem fysickým, jež se dají dokázati změnami na těle poraněného, nikoli tedy k útrapám psychickým. Psychickým utrpením jsou pouze takové stavy, jež nejsou vyvolány přímo porušením zdraví a chorobným stavem, nýbrž vznikají ze vzdálenějších účinků poškození, působících na mysl jako př. zármutek, bezútěšnost, pokleslost mysli a pod.; bolení hlavy, závratě, mdloby a povšechná ochablost tělesná jsou však příznaky chorobného stavu a náležejí k utrpením tělesným, třeba se nedaly objektivně dokázati změnami na těle poškozeného. Byla-li žalobkyně již před tím churava, nemůže to býti při vyměření bolestného žalovanému počítáno k dobru, ježto tělesné poškození, které jí v tomto stavu způsobil, bylo pro žalobkyni tím citelnějším a přispělo tím spíše ku zvýšení a prodloužení jejího tělesného utrpení. Bolestné, jež žalobkyni přiznal odvolací soud, je tudíž se zřetelem na pokleslou kupní hodnotu peněz příliš nízké.

Čís. 5115.

Úraz pádem na schodech v době, kdy byly malovány. Malíř není zodpověden za úraz proto, že schody neposypal pískem nebo popelem. Zavinění poškozeného jest spatřovati v tom, že se vydal na cestu po kluzkých schodech, nešetře při tom náležitě opatrnosti.

(Rozh. ze dne 12. června 1925, Rv I 823/25.)

Žalobkyně sklouzla na schodech v době, kdy byly malovány, a poranila se. Žaloba proti malíři o náhradu škody byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o